

VRIENDEN VAN JAGDISH

Tijdens deze koude decemberdagen voel ik de warme herinneringen aan onze tocht naar India. Ik neem jullie mee naar het dorpje Paikapada, gelegen in de staat Orissa. Na een lange tocht doorheen ogenschijnlijk verlaten weggetjes, met de nodige putten en bobbel, komen we er tegen valavond aan. Net zoals bij ons nu is het er om 18 uur donker. En gezien we in de middle of nowhere vertoefden, was het er stikdonker. Aangekomen in het schemerduister was het aangenaam te voelen: je bent verwacht, je bent hier welkom.

Gastvrijheid ten voeten uit

De semi-asfalt en aardeweggetjes brachten ons tot bij het huis van Jagdish en zijn familie. Kinderen verwelkomden ons met een vriendelijke glimlach en reikten hun handjes om die te schudden. Onmiddellijk is het duidelijk. Die glimlaches zijn zo oprecht. De vriendelijkheid is zo waarachtig. Vreugde straalt op het gezicht van de mensen, ondanks de eenvoud en de armoede waarin ze leven. Ten huize van Jagdish worden we heel gastvrij ontvangen. De gezinskamers zijn vrij gemaakt om de gasten te slapen te leggen. Een eenvoudig kamertje, een bed met houten plank en twee dekens die dienst deden als matras. Daar, in bed, heb ik eens de hardheid van het leven gevoeld. Ons welkom gebeurde – zoals gebruikelijk daar – met heerlijke thee en de nodige zoetigheden. In de keuken was een tafeltje waar wij de maaltijden mochten gebruiken. De gasten mochten er eerst eten. Nadien was het de beurt aan de familie die samen hun maaltijd namen. Zij zaten samen op de grond. Het eerste avondmaal was het begin van een hele reeks rijstmaaltijden. Maar het was vooral de gastvrijheid die smaak gaf aan het samen tafelen. En bij het ontbijten bracht onze meegebrachte oploskoffie het nodige soelaas. De eerste nacht was er van slapen niet veel sprake. Het dorp werd geteisterd door een kleine cycloon. Ik dacht aan de woorden uit het kerstlied: 'Daar sloten noch vensters noch deuren...' De luikjes aan mijn raampje kletterden in de wind. De regen viel met bakken uit de lucht. 's Morgens was een omgewaide boom op de binnenplaats het resultaat. Gelukkig mochten we nadien genieten van een zonnig en warm weertje.

Het Belgisch huis

Tien jaar geleden is Jagdish, via Broederlijk Delen, in Rumbekke geweest. Daar hebben Els en Nico, samen met de missiewerking, hem leren kennen. Plannen werden gesmeed om zijn dorp te bezoeken. Els en Nico zijn dan ook de drijvende krachten die in Paikapada de opbouw van het Belgisch huis mee hebben behartigd. Een mooi werk voor de mensen en vooral de kinderen van Paikapada. In het Belgisch huis zijn mensen van het dorp te werk gesteld die zorgen voor de opvang en de begeleiding van kinderen en jongeren. Ze leren er ook handigheden en vaardigheden. Zo kunnen ze in de toekomst in hun eigen levensonderhoud voorzien. Een lokaal met naaimachines toont hoe ze doorheen de jaren geleerd hebben om kledij te maken. Daarmee kunnen ze dan naar de markt gaan om te verkopen. En voor de kinderen is er opvang. Mooi uitgedost in uniform komen ze er dagelijks. Dansen en zingen leren ze er met hun muzikleraar. Van hun muzikaal talent hebben we mogen genieten. En met de boeren uit de omtrek mochten we er op zondag deelnemen aan een studiedag, geleid door Jagdish, over biologische landbouw. Bij een Hindoebevolking gaat men op zondag niet naar de kerk. Met een paar honderd deelnemers dan maar op studiedag. Maar alles om te leren en te groeien in eigen en gezonde levensvoorzieningen. Want fastfood kennen ze er ook. En dat willen ze vermijden.

Missionaris op hun wijze

Wanneer wij aan missionarissen denken, dan denken wij aan geloofsverkondigers die de boodschap van Jezus brengen. In Paikapada is er in de verste verte sprake van Jezus. Zo heb je er ook niet de vele discussies, regelingen en ongenoegens zoals wij in onze Kerk kennen. Maar wat er daar gebeurt noem ik iets moois voor God. De mensen in het dorp kennen elkaar en geven om elkaar. Doorheen goede en kwade dagen zijn ze op elkaar betrokken. En diegenen met veel talenten zetten zich in voor de zorg van anderen, van kinderen en jongeren. Is dat niet wat missionarissen ook doen? Zorgen dat alle belemmeringen om gelukkig te zijn opgeheven

worden. Op en creatieve wijze worden mensen begeleid om hun talenten te ontwikkelen. Zo kunnen ze leven en in hun levensonderhoud voorzien. En, wanneer de mensen in Paikapada voelen dat ze vanuit Vlaanderen erkent worden in hun waardigheid, dan leven ze daarvan op. De ander erkennen en waarderen, waarom zijn wij daar zo karig mee? Mocht Jezus in Paikapada komen, hij zou zich ongewijfeld jeunen. En de mensen zouden ontvankelijk zijn voor zijn blijde boodschap. Maar voor mij gebeurt Jezus en zijn blijde boodschap daar, in het mooie ontwikkelingswerk dat ik er mocht zien. En dan denk ik: 'Waarom doen wij toch zo moeilijk en ingewikkeld en zijn we zo moeilijk tevreden met wat we hebben, ook in onze Kerk?' Wellicht draait het bij ons te veel om ons zelf...

Johan Loones.

(Alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)